

Cartea cu premii

Cartea cu premii

**Lucrările premiate la cea de a XIV-a ediție a Festivalului
Internațional de Literatură Umoristică „Alb-Umor”
8-9 septembrie 2023**

Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului Județean
Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Tehnoredactare: Dorel Lazăr
Consultanți: Any Drăgoianu și Mihai Haivas

Secțiunea Epigramă

- **Tema:** - două epigrame, folosind cuvintele (inclusiv derivatele lor) „**baftă**” și „**noroc**”
Obligatoriu ambele cuvinte se vor regăsi în catrenele trimise la concurs.

Premiul I

Maria Chirtoacă
Câmpulung Muscel

Un lider norocos

Promite-alesul multe și cu foc
De câte ori spre funcții urcă treapta:
Când e de stânga, are mult noroc
Și baftă are-atunci când e de dreapta....

Consolarea unui subaltern

Eu baftă la șefie n-am deloc,
Deși m-aș cam pricepe și la asta,
Dar am o pilă-acasă și noroc,
Că-mi este șefă doar atât : nevasta!

Premiul II

Grigore Chitul
Bistrița

Clarificare

Ca să înlătur echivocul
Și controversa lexicală,
Eu spun că **bafta e norocul**
Ce-a absovit cu greu o școală.

Limitele conducerii preventive

Șoferul merge astăzi cu bastonul
Căci accidentul i-a produs un șoc:
A evitat, cu **baftă**, pietonul,
Cu stâlpul, însă, n-a avut **noroc!**

Premiul III

Ion Moraru
Galați

De gustibus

De când eu bere beau „*Noroc*”,
Mi-a apărut pe limbă-o aftă
Și, iată, m-am făcut de *baftă*
Că gusturi nu mai am deloc!

Accident

Ce *baftă* am avut, în fine,
Și iată sunt rănit ușor,
C-a dat *norocul* peste mine
Ce fost-a, din păcate,...chior!

Mențiune

Vasile Manole Galați

Manieratul

Eu cum din fire sunt tăcut
Dar mai vorbesc în gând cu mine,
Ce baftă am când mai strănut,
Că-mi zic „Noroc!” și-mi merge bine.

Întorcându-mă plouat de la bar

Ce noroc avui de-o ploaie,
C-am făcut din mers o baie;
Bafta mea, când am sosit,
Soața m-a și săpunit.

Premiul Consiliului Județean Alba

Gheorghe Bâlici
Chișinău R. Moldova

Cu gândul la (un) bărbat...

Avuse multă baftă-o verișoară,
Când tratament pe gratis i-a găsit,
Apoi avu noroc și-a doua oară:
La două zile, soțul a murit...

Întoarcere de la pescuit

Mergând la baltă într-o zi ploioasă,
Eu baftă n-am avut să prind un pește,
În schimb norocul mi-a zâmbit acasă,
Când am aflat că soața mea lipsește!...

Parodie

Tema: O parodie cu ritm și rimă, respectând toate „canoanele” parodiei la poezia: „*Poem interior*” scrisă de poetul albaiulian Nicu Murgășanu.

Poem interior

Din vară am sărit în iarnă
Și ceasul zace pe covor
Toamna monezile își cearnă
E ultimul etaj și nu cobor.

Nu-mi pasă ploaia de-afară
Directorii aștepte referate
Zgomotul urcării pe scară
Transformă inima-n chitară,

Trepidantă și gata să ia foc.
Ceasul sună iar, a treia oară
Si noi încinși de atâta noroc
Uităm iubito, toamna de-afară.

Doamne dă o ploaie să conserve,
Rana sufletului să mi-o pot pansa
Cu ușa-nchisă, nimeni nu observe
Singuratatea unde putem dansa.

Afară plouă, ningă, fie ce-o vrea...
Toamnă incertă, rămâne un poem
Neterminat, cu iz de amară cafea
Și noi rătăciți printre frunze o bem.

Premiul I

Dobreanu Grigore Marian

Tg. Jiu

Poem inferior

Deja e vară și visăm la iarnă,
Pe stradă-avem un alb covor
Cireșii-ncep petale să cearnă,
Privesc de la geam, aș vrea să cobor.

Așa de frumos e pe-afară,
Ca-n școlărești referate,
Trandafirul alb lângă scară,
Mă-ndeamnă să cânt la chitară...

Insomnii mătăsoase mă schimbă-n foc,
Patria-mi cere a treia oară
Să uit de amarul nenoroc
Și să merg iar la luptă, „afară”.

Să-mi pun în raniță conserve,
Niște tifon, să mă pot pansa,
Rănile din suflet să nu se observe,
Chiar prin ploaie să mai pot dansa.

La război plece oricine o vrea,
Eu mai lupt doar să scriu un poem,
Cu-o vodcă-n față și o cafea,
Atât ne-a rămas... să scriem, să bem.

Premiul II

Gârda Petru Ioan

Cluj Napoca

Poem inferior

Din norii negri, aprig toarnă,
E plin de apă pe covor -
E spartă ușa la lucarnă -
Și n-am, iubito, niciun spor
Cu aruncatul ei afară;

Să stoarcem cârpele udate
Pe coridoru-ngust, pe scară,
Și hai să ne trântim pe spate,
Să ne iubim cu dor, cu foc
De două ori și-a treia oară!

Să nu ne mai oprim deloc,
De dimineață până-n seară!
Apoi vom găuri conserve,
Mai sunt pe-aici pe undeva -
Întotdeauna am rezerve,
Iubito, sper că ți-or plăcea.

Afară plouă, vreme rea,
Ți-aș scrie, dragă, un poem,
Dar nu-mi prea iese-n pana mea!
Mai lasă-l naibii, hai să bem!

Premiul III

Any Drăgoianu
Țânțăreni – Gorj

Poem terminator

Mi-ați dat o poezie-n plină iarnă
De m-am zbatut ca mâța pe covor,
Dar nici jurații nu pot s-o discearnă...
„Opriți planeta, fraților, cobor!”

Cum autoru-a fost din cale-afară
De-ndrăgostit, și-a vrut să ne arate
C-a zdrăngănit chitara pe o scară
Și-a-ngenuncheat acolo pe-nserate,

I-aș pune poezia-n glob de foc,
El ritmul a schimbat a mia oară,
Mă doare capul, n-am avut noroc,
Iar prozodia s-a gândit să-i moară!

Dă-i, Doamne, Murgășanului conserve,
Fripturi, salate, însă nu-l lansa
În poezie, fiindcă am rezerve
Pe ritmul său doar muștele-ar dansa.

Căci duce-o viață sfântă, nu se teme,
Dar când iubește Nicu-așa cu sete,
Nu-i da prin gând să scrie el poeme,
Doar du-l în cârciumă să se îmbete

Mențiune

Gheorghe Bâlici
Chișinău - R. Moldova

Poem exteriorizat

Din anotimpuri reci eu sar,
Având și ceasul pus pe mână,
Și-aterizez pe trotuar
Cu dragoste de vers, păgână.

Nu-mi pasă dacă iarăși plouă
Și-așteaptă șefii referate,
Eu scriu o poezie nouă,
Aproape genială, poate...

O strofă-mi pare că ia foc,
S-aprinde ceasul, bată-l vina,
Se-ncinge cerul și-am noroc:
Nu este dinspre Ucraina!

Mai vreau o ploaie cum n-a fost,
Ce cade-n suflet și pe-afară,
Să uit că țin, de foame, post
Și-s singur cuc pe a mea scară.

Iar plouă, sunt poet sărac,
M-am săturat de strâns cureaua...
Când rău mă roade la stomac,
Îmi vine una cu cafeaua.

Premiul Clubului Umoriștilor „Eugen Handelsmann” Alba Iulia

Daria Dumescu

Iași

Poem Într-o Ureche

De când l-aștept, a mai trecut o iarnă
Și-o toamnă-n brumă arsă pe covor,
Iar mintea mea nu știe să discearnă
De urc în viață sau mai mult cobor

În anii ce îmi trec pe dinafară.
Dar, într-o zi, așa mai pe-nserate,
Apare el, în spate c-o chitară,
Privind în jur c-un ochi și jumătate

Că inima-mi se-aprinse ca un foc,
Iar asta, pentru că întâia oară
În cei șaiszeci de ani avui noroc,
Și m-am mobilizat din cale-afară;

Am tras o dușcă, vocea să-mi conserve
Și-am reușit mustața a-mi pensa
Căci culmea ar mai fi să o observe
Când tete `a tete, posibil, vom dansa

Cu fluturi în stomac; o vrea, n-o vrea,
Îi voi sopți-n ureche și-un poem,
Atâta doar, de-mi cere o cafea,
M-am ars, că-n neamul meu palincă bem!

Fabulă

Tema: „Mândrie”

Premiul I

George Eftimie

Buzău

Legiferare-n codru

S-au adunat în codru la vrerea lui tătuțu
Toți dregătorii lumii aleși la vila Lac,
Iar opozanții aprigi deprin pădurea Șuțu
Cu pantalonii-n zdrențepătați de-aurolac
Veniseră cu toții suflând în vuvuzele,
Protestul lor energic punând la greu capac
Acelora ce încă interpretau manele,
Să crape toți dușmanii de nu le sunt pe plac.
Era o atmosferă ca-n prag de revoluții,
Se încinsese plita minciunii la proțap
Și prin pădurea verde se adunară șuții
Ca să le pună coarne la unii fără cap.
Că răzbătuse-o știre ce-o răspândiră cucii
De legea asta nouă, bătută-n cuie grele
Și care interzice în numele măciucii
Să se mănânce-n codru jivinele-ntre ele.
Adio deci cărniță cu iz de căprioară

Adio și babicul, adio mușchiuleț,
Adio la cârnații ce-s afumați afară,
Adio la șoricium cel fraged de mistreț.
Și le-a cerut tătutu să facă pomenire
Și-afurisit să fie și dat apoi la draci
Cel care calcă legea, că un obraz subțire
Putea trăi în voie cu greieri și gândaci.
Puteau mânca oriunde lăcuste gratinate
Asezonate toate cu viermi de bălegar,
Omizile din arbori că sunt mai afânate
Și pot să le orneze cu ouă de țânțar.
S-a potolit poporul deși cam nărăvit
La rele și la carne cum scrie într-o carte,
Deci azi îi bate foamea cea fără de sfârșit
De care guvernării nicidecum n-avură parte.
De vi se pare asta că are-asemănare
Cu ce ni se întâmplă e pură întâmplare,
Pădurea mai departe e tot la locul ei,
Dar lecția primită e totuși de valoare,
Că se mâncau ca-n codru... românii între ei.

Premiul II

Eugen Deutsch

Iași

Cele două feline

Un tigru ce-ntâlnise o panteră
Simți că-ncepe iute s-o dorească
Și-atunci decide să o cucerească
Deși e poate vorba de-o himeră.

Ea are o reacție firească
Și-i spune că zadarnic dânsul speră,
Că viața lor ar fi, e cert, mizeră
Fiindcă n-ar putea un pui să nască.

Spre-a o seduce, dânsul îi oferă
Șampanie și brânză franțuzească
Și-o foarte mare vilă boierească,
Având și-o junglă într-o miniseră.

Ea spune că preferă o Fetească
Sorbită într-o amplă croazieră
Pe undeva prin altă emisferă
Și-acolo ar putea chiar să domnească.

Cum tigrul este foarte supărat
El se transformă-n hoț la drumul mare,
Dar repede a fost și depistat.

Pe urmă, cu blănița-i cea vărgată
Atunci când a ajuns la închisoare
E într-o zeghe foarte asortată...

Ea șmecheră, pozează-ntr-o revistă,
Apoi cu foarte multă fantezie
Devine o exotică artistă,

Cum este evident frumoasă coz
Ea poate spune lumii cu mândrie
Că are-un Oscar... e PANTERA ROZ!

Premiul III Any Drăgoianu

Țânțăreni – Gorj

Mândrie poetică

Mistrețul urla în pădure
Că noaptea vin hoții să-i fure:
O carte, un vers, o idee
Cu vechile lor procedee

Se-ascund prin tufișuri meschinii
Și-așteaptă la coada rușinii
Să am revelații divine,
Talentu-i în mine ciorchine!

De asta sunt mândru pe lume
Și nu mă consum pentru glume
Rostite de gurile rele
În zilele-mi triste și grele.

Sunt geniul prezis de bunica,
Prin vers întărit de mămica,
Sclipește în pieptu-mi mândria,
Poetic îmi fac datoria.

Am rime țesute pe buze
Și nu mai răspund la acuze
Când vulpea șireată îmi spune,
Că-n mine talentul apune.

În minte-am un mare tezaur,
„Mistrețul cu colții de aur”
Am fost desemnat pe vecie,
Vă rup cu a mea dibăcie!

Dar lupul și ursul priviră
Spre dânsul, și-apoi o porniră
Alături de cerbi și vulpițe
Lăsându-l să fac doar fițe.

Talentu-i puțin, evident,
Poetic e-un mic accident,
Iar mândru cum e, zgomotos,
Arată că-i doar un botos.

Morala 1:

Și oamenii fac gălăgie
Gândindu-se, fir-ar să fie,
Că-n mințile lor zăpăcite
Există idei strălucite.

Morala 2:

Un fin paradox românesc
Expus și în presă, firesc:
Avem poetași, dragi mireni,
Mai mulți decât bravi cetățeni!

Morala 3:

Treziți peste noapte poeți,
De gloria rimelor beți,
Avem omuleți la-nălțimi,
Mândrețe de proști anonimi.

Mențiune

Grigore Cotul

Șanț - Bistrița

Mândrie de cocoș

Într-o fermă oarecare,
Construită în vecini
De pe fonduri bugetare
Și mulți bani de la străini,
De curând, au fost aduse
Patru-cinci găini de rasă,
Și-un cocoș – patronu-i spuse:
„Fă-le să se simtă-acasă!”

Deci, din astă zi cu soare
El avea o misiune
Ce-l punea la încercare
Și sub mare presiune,
Că-n ograda lui el fuse
Singur șef, precum se știe,
Iar la viața lui seduse
Zeci de păsări, peste mie.
Nu-i secret că e viril,
Toată lumea știe-n fermă
Că-i rasat și are stil,
Și e donator de spermă.
Pân-aicea, toate bune,
Doar că nu s-a adaptat...
Ori găinile-s nebune
Și s-au cam emancipat,
Ori că marea bunăstare
Oferită de coteț,
L-a adus la disperare –
Ar fugi cu orice preț.
A trecut un an sau doi,
Și noroc de la... hazard,
După un sezon de ploi,
A găsit un loc sub gard
Și-a plecat la drum, semețul,
În condiții grele, dure,
Căci era vecin cotețul,
Înspre nord, cu o pădure.
După marea evadare,
Zile, nopți, l-au căutat,
Dar, crezându-l mort, se pare,
Totuși, au abandonat.
El, pitit sub rugi de mure,

Își dorea să-i iasă-n cale,
O găină de pădure,
Colorată, lată-n șale
Și sălbatică, țâfnoasă,
Să se-nvârtă-n cercuri scurte,
În pădurea-ntunecoasă...
El să-i poată face curte.
S-a-ntâmpat, o știm precis,
I-a ieșit în cale-o divă –
O găină... ca din vis,
Dar o firerestrictivă!
Astfel, ea i-a explicat
Cum că în sălbăticie
Trebuie, neapărat,
Să te-ascunzi, că nu se știe...
Însă el, crescut la țară,
Ca orice... domesticit,
Nimerise, într-o seară,
Într-un loc călduț, ferit,
Ce-i era culcuș la vulpe,
Foarte bine-amenajat...
Și-ncercând să se disculpe,
Cum că n-ar fi deranjat,
Vulpeadornică de pulpe,
Grabnic, l-a-nfulecat.

Morala:

Să nu o iei ca pe-un reproș,
Chiar de suporta condiții dure,
În curte, poți să fii cocoș...
Dar niciodată, în pădure!

Rondel umoristic

Tema – „Prost să fii - noroc să ai”

Premiul I

Grigore Chitul
Bistrița

Certitudine poetică

În viață, uneori, norocu-i totul
Iar asta o-nțelege fiecare,
Poți fi, de pildă, prostul cel mai mare
Și, totuși, să câștigi la urmă potul.

Când ți se-oferă-o șansă de urcare
Mai sus în schemă, dă și tu cu cotul!
În viață, uneori, norocu-i totul
Iar asta o-nțelege fiecare.

Chiar dacă vor fi voci denigratoare,
Strigând: „Ce baftă are idiotul!”,
Tu, ca un tip distins, să nu pui botul,
Ci să le spui că: „Fără supărare,

În viață, uneori, norocu-i totul!”

Premiul II

Maria Chirtoacă

Câmpulug Muscel

Norocul prostului

Prost să fii, norocsă ai,
Toată lumea știe asta,
Poți fi prost, că nu e bai,
Dar ai grijă cu năpasta!

Prostul are dulce trai
Dacă nu-l conduce proasta.
Prost să fii, norocsă ai,
Toată lumea știe asta.

Dar a fost și unul mai
Prost ca prostul și nevasta
L-a târât afar' din rai
După ce-i luase coasta.

Prost să fii, noroc să ai!

Premiul III

Ioan Toderașcu

Costești - Vaslui

Prost să fii, noroc să ai!

Norocul nu e pentru toți,
O știe asta orișicare,
Degeaba ești deștept și poți,
Când ghinionul este mare.

Am întâlnit mulți proști și hoți,
Ce duc o viață-nfloritoare:
Norocul nu e pentru toți,
O știe asta orișicare.

Iar dacă-n mintea ta scocoți
Că, prost de-ai fi, ești cel mai tare,
Mergându-ți toate ca pe roți,
Eu n-aș fi sigur, căci – se pare –

Norocul nu e pentru toți...

Mențiune

Vasile Vajoga

Iași

Rondel cu prost să fii noroc să ai

În viață nu prea am noroc.
Mereu ghinionist am fost,
Iar ca poet sunt cam anost:
Talent puțin și muză... ioc!

Și chiar de n-are nici un rost,
Vă spun lipsit de echivoc:
În viață nu prea am noroc,
Mereu ghinionist am fost.

Plătind supremul preț de cost,
Eu adevărul îl evoc
Și le explic la toți, pe loc:
„Fiindcă nu-s destul de prost,

În viață nu prea am noroc!”

Premiul Uniunii Scriitorilor Filiala Alba – Hunedoara

Alexandru Oltean
Bistrița

Rondelul prostului norocos

Eu sunt un prost, sânt mulți ca mine,
Dar nu toți proștii au noroc
Chiar dacă au același scop,
S-o ducă-n viață cât mai bine!

Când rude ai la înălțime,
Se va găsi mereu un loc...
Eu sunt un prost, sânt mulți ca mine,
Dar nu toți proștii au noroc!

Afișe de-ai lipit, mulțime,
Pe stâlpi, pe garduri, scări de bloc,
E clar și fără echivoc,
Un post înalt ți se cuvine!

Eu sunt un prost, sânt mulți ca mine...

Sonet umoristic

Tema – impusă: „Viață dulce de burlac”

Premiul I

Grigore Chitul
Bistrița

La dolce vita

Când viața de burlac e o dulceață,
De ce să-ți iei o soață tare-n gură
Și-n plus o soacră – altă acritură –
Ce-or să te toace dis-de-diminează.

Mai bine urci în jeep să dai o tură
Și vii acasă iar c-otipa creață
Ce nu vorbește mult ci te răsfață
Cu tot ce e dotată de natură.

Așa vor trece plini de farmec anii
În care-ți vei păstra flegmatic stilul,
Schimbându-ți favorita ca sultanii,
Căci tu, măcar, n-o să-ți aștepți copilul
Ca să te-ntrebe cum mai stai cu banii
Și-ți vei alege cum vrei tu azilul.

Premiul II

Eugen Deutsch
Iași

Râvnitul modernism

Toți spun că-i dulce viața de burlac,
Nota cam supărat-o duduieță
Ce-avea o microscopică fustiță
Ne prezentând în lume nici un trac.

Din când în când purta și o rochiță
Căci pantalonii nu-i erau pe plac,
Iar când dormea doar singură-n iatac
Nu mai visa cununi de lămâieță.

Acuma sexele-au egalitate,
Deși mai sunt și oarece lacune,
Dar ea visează la întâietate

Și aruncându-și frunzele de viță
Ar da orice, spre-a reuși a spune:
„Ce dulce-i viața mea de burlăciță”!

Premiul III

Nicușor Constantinescu
București

Despre burlăcie... și nu numai

Sunt și bărbați ce vor să fie
În viață liberi, singuri-cuc,
Nu vor nici soacră, nici soție
Care să-i țină sub papuc!

Trăind, spun ei, în burlăcie,
Evită certuri, balamuc,
Se duc la orice sindrofie ...
Un fel de viață de haiduc!

În ce privește burlăcia,
Prea multe n-am de comentat,
Dar spun, așa, ca o idee:

De preferat e căsnicia,
Dar nu bărbatul cu bărbat
Și nici femeia c-o femeie.

Mențiune

Vasile Vajoga
Iași

Sonetul dulcii burlăcii

Îmi vin în minte amintiri plăcute
Din vremea-n care-am fost celibatar,
Când, ca într-un poem imaginar,
Mă-ndrăgosteam din 5 în 5 minute,

Sau când, cu toți amicii bând în bar,
Sporovăind și vrute, și nevrute,
Pășeam plecând spre casă, în volute,
Golit de orice sfaț prin buzunar.

O, timpuri!... Nu tu soacră, nu tu soață,
Aveam atâta libertate-n viață:
Distracții, și iubiri, și... basamac.

Acum, pătruns de-un soi de nostalgie,
Exclam: „Ce dulce-i viața-n burlăcie,
C-o știi!... Sunt însurat de-un sfert de veac!!

Pemiul special al juriului

Vasile Vulpașu
Strehaia – Mehedinț

Sonetul burlacului

Destule „garduri” a sărit
În viața lui de fin burlac,
Enorm iubea și n-avea trac,
Femeile mult l-au dorit.

Cum nu era bărbat posac,
Fiind și-nalt, frumos croit,
Ocazii nu a risipit,
Având tot ce i-a fost pe plac.

Dar viața-i , iată-i la apus,
Cărările i s-au închis,
Întreg elanul i s-a dus,

Iubite are doar în vis,
Chiar miss de-ar fi, cum să vă zic...
El nu mai face azi nimic.

Proză scurtă umoristică

Tema – impusă: „Când prinzi norocul de picior”

Premiul I

Grigore Chitul
Bistrița

Inspirație

Norocel Buhăescu intră supărat în apartamentul său. Era marți și avusese o zi proastă la serviciu. Lucra de mai mulți ani într-o firmă de publicitate, iar în ședința operativă de dimineață, directorul urlase la toți angajații compartimentului de creație, total nemulțumit de activitatea lor.

- Ați uitat că avem termen de predare peste două zile a draftului reclamei pentru firma de aviație "The Condor Still Flying"? Până mâine dimineață, la prima oră, vreau să am un slogan bun pe masă! - încheiase directorul, fulgerându-i cu privirea pe toți, însă Norocel se simțise imediat ca un paratrăznet prin care se descărcaseră cu zgomot zeci de mii de volți.

Acasă găsi pe masa din bucătărie un bilețel scris de soția sa: "Am plecat cu mama la cabana de pe Dealul Mare. Mănâncă ce găsești prin frigider. Lili. P.S. Nu uita să arunci la container pungile cu gunoi, că s-au umplut toate, și să-mi cumperi de la magazinul din colț un litru de lapte de migdale." . "Bine că nu vrei lapte de pasăre...", mârâi

Norocel. Cabana se afla pe un deal, cu acces auto pe un drum neamenajat, impracticabil când ploaia torențială, într-o zonă fără semnal de telefonie mobilă sau internet. "Chiar acum v-ați găsit să mergeți, panseluțelor, când se anunță ploi și vijelii.", se gândi Norocel, în timp ce pregătea pungile cu gunoi menajer, cu hârtie și cu plastic. Se hotărî să le ducă la containere înainte de a începe ploaia, dar înainte scoase din frigider o doză de bere și o bău tacticos."Pâine lichidă!", gândi el, ieșind cu grijă pe ușă, ca să nu scape vreo pungă pe jos sau, Doamne ferește!, telefonul mobil, de care nu se despărțea niciodată. Norii negri acoperiseră cerul și tunetele anunțau amenințător furtuna.

Aruncă prima dată punga de gunoi menajer într-unul din containerele negre de plastic plasate într-un șir de boxe construite din profil de metalic și plastic. Ploaia începuse deja, cu o intensitate care creștea rapid iar vântul se zbuciuma și el. Norocel se grăbi spre containerele semiîngropate pentru colectare selectivă. Unul era destinat colectării hârtiei și cartonului, unul pentru sticlă și unul pentru plastic și metal.

Containerele aveau o parte supraterană în formă de trunchi de con cu baza mare în sus, cu înălțimea de aproximativ un metru, din elemente de plastic gros, peste care era plasată o calotă sferică turnată din plastic, cu armătură metalică, cu înălțimea de 20-25 centimetri, care era prevăzută cu un capac rabatabil peste o zonă circulară în care era decupată o fantă, prin care se puteau introduce deșeurile, și un inel central de ridicare. De partea inferioară a calotei, cu un diametru de aproximativ un metru și jumătate, era prins un sac mare de polietilena cu o adâncime de de aproximativ 3 metri, prevăzută cu un sistem de deschidere a fundului sacului, acționat cu o frânghie de la distanță, când sacul era ridicat pentru golire.

Dupa ce reuși, cu oarecare efort, să vâre punga cu hârtie în containerul corespunzător, Norocel, plouat bine, se duse la containerul pentru plastic și încercă să introducă punga cu ambalaje de acest tip, destul de voluminoasă, în fanta mărită de cineva față de dimensiunea inițială. Punga îndărătnică nu voia să intre, așa că fu nevoit să își folosească ambele mâini, dar, când aceasta, vrând-nevrând, alunecă în sfârșit în interior, fatalitate!, odată cu ea se duse și telefonul mobil pe care bărbatul îl avea în mâna stângă. Norocel, turbat de furie, se uită imediat în container, dar nu putu să-și vadă telefonul, care, probabil, își continuase coborârea spre fund printre deșeurile de plastic. O lungă listă de înjurături colorate îi defilă prin minte, în timp ce ploaia îl uda tot mai tare. Dupa ce se mai liniști, își aminti că, în fiecare săptămână, miercurea dimineața venea camionul care golea containerul cu deșeuri de plastic. Acest lucru îl făcu să se hotărăscă să intre, cu orice preț, în container pentru a-și recupera Ifonul, pe care dăduse o grămadă de bani. Privind înăuntru, aprecie că distanța până la deșeuri era de peste un metru și jumătate, așa că se gândi că, la înălțimea lui de 1 metru și 75 de centimetri, se poate descurca. Norocul a fost că fanta fusese largită într-o parte și că el era destul de suplu, dar, în final, a fost nevoie să-și descopere și unele abilități de contorsionist pentru a se vedea intrat. Își dădu drumul înăuntru cât putu de încet, dar peturile de plastic se dovediră ușor deformabile, așa că Norocel se afundă brusc aproape o jumătate de metru și se dezechilibra, depărtându-se de gura de intrare prin care ploua tot mai tare. Nici nu apucă să se sprijine de o margine că, brusc, se trezi în întuneric, când o rafală extrem de puternică de vânt împinse violent capacul containerului închizându-l cu zgomot. Norocel ridică o mână sus, mișcând-o și lateral, dar își dădu repede seama că nu are șanse să ajungă la gura de

ieșire. Încercă să sară de cateva ori, dar efectul nu a fost cel scontat, întrucât picioarele i se afundară tot mai mult. „, Iată-mă îngropat de viu ca Radames, numai ca Aida mea e în vârful dealului.”, făcu el haz de necaz. Resemnat și respirând tot mai greu, se așeză și se spijini de zona laterală. Trebuia să reziste până dimineață în acest loc minunat...

...Norocel se trezi buimac. Simți că este ridicat încet, într-un zgomot asurzitor de motor turat și un miros de fum înecăcios. Spaima îl făcu să-și aducă aminte în câteva secunde unde se afla.

- Bun așa! Dă la stânga!- se auzi o voce de undeva de jos. Norocel simți că sacul uriaș de polietilenă în care se găsea se deplasează lateral și se balansează ușor în aer, apoi brusc sub el se cascadează un hău. În cădere un picior i se agăță în fundul acum deschis al sacului și, deși rămase suspendat cu capul în jos, se bucură că nu căzuse direct în bena metalică a autoutilitareii care colecta deșeurile.

Muncitorul care acționa frânghia de deschidere, un bondoc mic și negricios, simți șocul și, când îl văzu pe Norocel atârând de sacul de polietilenă, se sperie și căzu în fund, într-o baltă, răcnind:

- Staii, Jăneleee!

Conducătorul auto, care manevra și brațul ridicător al autoutilitareii, opri manevra intrigat:

- De ce urli așa, Tarzane?

- A... a căzut un om din sac!, bâgui Tarzan de jos.

- Ai băut tu aseară prea mult și acum nu te ții pe picioare, alcoolist nenoro... încep să se răstească la el Janel, dar se întrerupse, fiindcă din benă se auzi soneria unui telefon.

Norocel, care ajungea cu mâinile aproape de fundul benei, scotoci prin deșeurile de plastic și, ghidat de sonerie, își recuperează telefonul. Îl apela chiar directorul, așa că, neavând ce face, răspunse:

- Să trăiți, domnule director!
- Salut, Norocele, ce faci, te legeni încă în scutece? Când o sa fii și tu un om cu picioarele pe pământ ca toată lumea? De ce n-ai ajuns la serviciu?
- Sunt prins în trafic, destul de rău, dar ajung imediat, numai să scap de aici!
- N-am timp de așteptat, știi foarte bine. Spune-mi, te-ai gândit la un slogan, cum v-am spus ieri?, i-o reteză directorul.
- Sloganul... Da, toată noaptea m-am gândit, șefu', doar la slogan. Vi-l spun când ajung la birou.
- Nu, nu, nu... Spune-mi-l acum. Că astea, ale ceilorlalți colegi ai tăi sunt apă de ploaie. Ia s-aud!
- Norocel, cu sângele în cap și cu ochii bulbucăți, rosti o frază care părea că cineva i-o șoptește la ureche:
- Chiar dacă simți că ai ajuns cel mai jos cu putință, nu dispera, de aici poți doar să urci!
- Excelent, Norocel, așa te vreau, creativ! Bă, vezi că, dacă-ți pui capul la contribuție, poți scoate ceva din el? Să treci pe la mine, când ajungi la birou. O să-ți dau un bonus pentru ideea asta, încheie directorul.
- Abia apucă Norocel să închidă telefonul că primi un nou apel. Era Lili, soția lui.
- Norocel, abia acum am semnal. De ce nu răspunzi imediat când te sun? Ai dus gunoiul?
- Da, dragă, și încă cum...
- Lapte de migdale mi-ai luat?
- N-am apucat, dragă, am fost foarte prins cu câteva chestii complicate...
- Știu eu ce chestii te țin pe tine ocupat: dozele de bere. Norocul tău că nu sunt acasă, mototolule!

Amintiri din „Iepoca de aur”

Era toamnă și Gabriel Chirilă se plimba pe stradă, călcând pe frunzele galbene căzute din copaci. Trecând pe lângă fosta autobază, observă că vechile construcții fuseseră demolate și un dezvoltator imobiliar începuse săpăturile la fundația pentru un nou bloc de locuințe. Rămăsese încă nedemolat vechiul sediu administrativ, aflat în dreapta intrării în curte. Căzu puțin pe gânduri amintindu-si că lucrase aproape 20 de ani aici, și cu bune și cu rele, din anul 1985, când fusese repartizat la autobază. Își aminti de foștii colegi de serviciu, mulți dintre ei decedați acum, și îi veni în minte o întâmplare din anul 1987, care îl marcase la vremea respectivă.

În acel an, lucra ca inginer stagiar în Biroul tehnic. În luna august fusese detașat la Rovinari, unde era o mare exploatare de suprafață a cărbunelui. După o lună se întorsese acasă și își reluase activitatea în autobază, când într-o zi, spre sfârșitul anului, a primit un telefon de la contabilul șef al întreprinderii, Zenobiu Dijmăreanu:

- Tovarășe Chirilă, trebuie să mergeți azi, la ora 5 după-amiază, la o ședință la nivel județean, din partea sindicatului întreprinderii, la Casa de Cultură a sindicatelor.

- De ce nu merge Aurel Moșneag, președintele sindicatului întreprinderii?, a întrebat el intrigat.

- A plecat într-o delegație în țară după piese de schimb.
- Dar eu nu sunt decât un simplu membru de sindicat, n-am nicio funcție, cum pot eu reprezenta întreprinderea la nivel județean?, a mai încercat o eschivă.

- Nu e nicio problemă, trebuie doar să participați, îl încurajase diplomat Dijmăreanu. Conducerea întreprinderii are mare încredere în dumneavoastră.

Neavând ce face, Chirilă s-a prezentat la ora stabilită la Casa de Cultură a Sindicatelor. La intrarea în sală se făcea prezența. Tovarășul Anchidim Cotoi, activistul responsabil cu întreprinderea de transport, l-a bifat „prezent” pe listă și i-a spus:

- Sunteți înscris la cuvânt al treisprezecelea, vă rog să fiți pregătit, că s-ar putea să vină tovarășul prim-secretar Gurgui.

Atunci a simțit că i se moaie picioarele și a înțeles de ce își aranjase Moșneag, care lucra la Biroul de Aprovizionare, o delegație în țară de mai multe zile... S-a îmbărbătat puțin, dedicându-i președintelui lui de sindicat câteva înjurături greu de reprodus. Întrucât habar nu avea despre cifrele de plan ale întreprinderii, s-a hotărât să se refere la activitatea desfășurată la Rovinari, și a început să noteze într-o agenda, din vagi amintiri, cifrele privind tonele de steril și de cărbune transportate precum și tonele-kilometrice realizate, valori care erau oricum umflate.

Ședința a început cu o luare de cuvânt a Președintelui organizației județene a sindicatelor, Sebastian Zelosu:

- Stimati tovarăși, după cum știți, în ședința Comitetului Executiv al CC al PCR, s-a discutat despre „abaterile grave săvârșite de primul secretar și alți membri ai secretariatului și biroului județean al PCR Dolj, precum și de unele cadre cu munci de răspundere pe linie de partid și de stat”, a rostit grav Zelosu, și ca urmare conducerea superioară de partid a dat dispoziție ca în toate organizațiile de partid, de tineret și de sindicat, de la cel mai de jos nivel, până sus, să se țină ședințe în care să fie criticate faptele

petrecute în județul Dolj și să fie analizată autocritic situația din fiecare întreprindere. Tovarășul prim-secretar ne-a anunțat că întârzie, fiind reținut de alte probleme, așa că ne-a transmis că putem începe fără el, urmând ca dânsul să ni se alăture pe parcurs.

După aceasta introducere, tovarășul Zelosu i-a invitat la tribună pe cei înscriși din oficiu la cuvânt.

Primii vorbitori și-au ținut cuvântările fără probleme, prezentând realizările întreprinderilor lor, dar niciunul dintre ei, deși toți au spus că dezaprobă abaterile din județul Dolj, nu a făcut referire concretă la ce se întâmplase de fapt acolo.

Chirilă auzise – pentru că în acea perioadă zvonurile, care erau un fel de precursor al Facebook-ului de astăzi, constituiau, alături de postul de radio „Europa liberă”, sursele principale de informații – că secretarul cu probleme organizatorice al Comitetului Județean PCR al județului Dolj fusese împușcat accidental la o vânatoare, la care participaseră mai mulți mahări de partid, toți participanții fiind ulterior drastic sancționați.

Tocmai se treminase a patra luare de cuvânt, când în sală a intrat prim-secretarul Comitetului Județean PCR, Procopie Gurgui. Încrunțat, acesta s-a îndreptat val-vârtej spre prezidiu dar, din neatenție, s-a împiedecat de un covor și s-a lovit cu genunchiul de podiumul de lemn pe care era instalată masa. Toți tovarășii din prezidiu au sărit să-l ajute să se ridice pe prim-secretar, care era un tip în jur de 50 de ani, înalt, masiv, aproape cărunț, cu un început de chelie. După ce acesta s-a așezat, cu o grimasă de durere, pe scaunul care îi fusese rezervat în mijocul prezidiului, ședința a continuat.

Al cincilea vorbitor, Pantelimon Cazan, de la Întreprinderea de Utilaj Greu, a început să prezinte

depășirile de plan ale fabricii sale.

- Ce?, l-a întrerupt nervos prim-secretarul. Ați depășit planul? Nici pomeneală. Ați raportat date fictive, ca să luați mai mulți bani la salarii, în acord global. Este o ancheta în desfășurare. Și acum în loc să vă faceți autocritica, veniți și vă lăudați.

Tovarășul Cazan, s-a înroșit la față și și-a terminat rapid cuvântarea cu câteva explicații neconvingătoare. Al șaselea a luat cuvântul Pamfil Bolfă, de la fabrica de robineți de oțel. Acesta a început să prezinte realizările fabricii sale, dar a fost și el întrerupt la un moment dat de prim-secretarul Gurgui, care era tot mai nervos:

-Dumneata în loc să spui că nu vă faceți planul și ați lucrat doar pe stoc, vii și susții că sunteți fruntași pe ramură. O să avem cât de curând o discuție și cu dumneavoastră...

Următorul înscris la cuvânt, Bartolomeu Iovan, de la Biroul de Turism pentru Tineret, și-a început cuvântarea foarte volubil, dovedind că era un adevărat „truditor cu falca”:

- În anul acesta Biroul nostru a organizat, cu grupuri de tineri de la diverse întreprinderi, un număr de excursii mai mare cu 30% decât în anul anterior, fiind vizitate mănăstirile din Bucovina...

- Ce ați organizat voi? , i-a retezat elanul, surescitat, tovarășul Gurgui. Am fost informat despre ce fel de excursii ați organizat. Toți tinerii participanți au consumat băuturi alcoolice, s-au îmbătat și au cântat cântece obscene, în loc de cântece revoluționare și nici n-au putut coborî din autocare...

Din acel moment inginerul Chirila, pe care îl treceau toate nădușelile, n-a mai urmărit un timp cuvântările ci a început să-și corecteze propriile notițe: în loc de „am depășit”, „ne-am mobilizat”, „am realizat”, a

corectat în „n-am depășit”, „ nu ne-am mobilizat”, „n-am realizat”, și, gândindu-se că poate fi întrebat „De ce n-ați făcut?...”, a completat preventiv și câteva fraze autocritice.

Rând pe rând, cei înscriși la cuvânt cu numerele 8, 9, 10, 11 și 12 au fost beștelii și făcuți una cu pământul de tovarășul Gurgui, care aproape că se sufoca de nervos ce era. După ce a băut un pahar cu apă, prim-secretarul i-a șoptit ceva tovarășului Zelosu, care s-a sculat imediat în picioare și a anunțat:

- Tovarășul prim-secretar Gurgui trebuie să plece la o întâlnire urgentă cu cadrele medicale.

Prim-secretarul a ieșit schiopătând vizibil și a plecat, probabil la spital, în timp ce toți cei din sală au răsuflat vizibil usurați.

- Ceilalți tovarăși înscriși la cuvânt își pot depune propunerile de îmbunătățire a activității la prezidiu, a mai adăugat tovarășul Zelosu, concluzionând: Și cu asta închiu!...

...Inginerul Chirilă, zâmbi nostalgic și își zise „Norocul și-l face omul cu mâna lui, dar uneori și cu picioarele...” și își continuă plimbarea.

Premiul II

Vasile Larco

Iași

Norocos, dar treburile îi ies pe dos

Fiind informat de megieși că undeva într-un colț de țară este criză de forță de muncă, un sătean tânăr, cu trei decenii în spate, de cum s-a desprimăvărat, cu simț gospodăresc ridicat până la genunchii broaștei, s-a gândit să-și încerce norocul, căci e o vorbă: „dacă nu dă el peste tine, trebuie să dai tu peste el”. Și-a pregătit cele trebuincioase, din care nu a lipsit acel telefon mobil, ultimul tip, multifuncțional, că numai cartofi prăjiți nu face, a luat de la părinți pensia lor pe câteva luni și a plecat spre adresa indicată. La plecare i-au spus părinții: „să lași acasă lenea, scoate-ți fumurile din cap, ia câte ceva din hărnicia și cinstea noastră, spune o rugăciune și ai să vezi că o să-ți meargă bine”, o să ai noroc! Dumnezeu să te binecuvânteze!

Ajuns la destinație, o Societate Agricolă cu nume și renume, s-a prezentat la un birou, uită să dea binețe, dar a

făcut-o domnul din fața lui, întrebându-l de scopul vizitei. După câteva schimburi de fraze și câteva întrebări de cultură generală de genul: câte laturi are un triunghi, un patruleter, ce este mai greu, un sac plin cu paie, sau unul plin cu pământ, câți pași face un șarpe dacă parcurge o distanță de doi metri, câte etaje are un bloc cu zece nivele sau dacă ziua este egală cu noaptea, la echinocțiu, care-i mai lungă dintre ele și așa mai departe. Cum era nevoie de personal încadrat cu carte de muncă, a fost acceptat la serviciu, fiind, în continuare, îndrumat la un alt birou, unde să-și depună actele pentru încadrare. Acolo, când a fost întreat cum îl cheamă, a răspuns: Miron Vulpe, motiv să-l facă pe salariatul din fața lui să izbucnească într-un râs molipsitor, apoi continuă: dacă te cheamă, de ce nu te duci la el? Mare lucru nu a înțeles, el, Miron Vulpe, dar aude din nou: „mă, tu știi care-i diferența dintre o vulpe și un bou?” Miron s-a gândit puțin și a răspuns: „păi, v-am spus, eu sunt Vulpe”. A avut noroc de salariatul de acolo, că era un om uns cu toate alifiile, cum se spune și unul din acei cu simțul umorului dezvoltat.

I s-au făcut formele necesare angajării, numai că la vizita medicală a sfeclit-o: spunându-i asistenta să se dezbrace până la jumătate, el a dezgolit prima jumătate a corpului, cea de la tălpi până la brâu. Și aici norocul, iar, a fost de partea lui, asistenta, o doamnă inteligentă, acceptându-i gluma, i-a dat avizul de încadrare în câmpul muncii. A fost, în continuare, luat în primire de șeful de echipă. I s-a dat sarcina, la început, să măture în fața

grajdului de animale, după care, a primit ordin să culeagă omizile de pe crengile unor copaci roditori, apoi să stea pe lângă un angajat care se pricepe la îngrijirea animalelor și să învețe meserie. Așa o fi, își zise el: dacă stai pe lângă un cizmar, înveți cizmărie, stai pe lângă un dulgher, înveți dulgherie, iar de stai pe lângă-un șef, ajungi șef. Prin urmare, fiind norocos, el a stat mai mult pe lângă șeful de echipă, numai că în fiecare seară, în dormitor era „ciupit” de ceilalți salariați, crezându-l săpător, o altă meserie, adică să sape ba pe unul, ba pe altul și să-i ia locul. Nu i-a fost ușor, văzându-se: cu cizme din cauciuc în picioare, cu șorț din piele în față care-l împiedica la mers, cu lopata și măturoiul din nuiele de alun în mână toată ziua, cu țesala mereu la îndemână etc. Așadar, numai în pielea lui să nu fii. Prin urmare, nu mai putea să reziste în această echipă, însă nici în alta nu a fost mai bine, și deci, a hotărât să plece, însă nu știa unde? A mai „ciugulit” el pe ici pe acolo câte ceva și este sfătuit să intre în politică. Norocul s-a ținut, iar, de el. Zis și făcut. A fost primit într-un partid cu sarcină de propagandist, adică să îndemne lumea la muncă. Nu i-a fost greu defel. Ceva mai bun nici că se putea. Salariul bun, cunoștințe peste tot, nu mă refer la cele din cărți, fiind sociabil, apleca urechea la necazurile oamenilor, le promiteau câte-s în stele și în lună, iar lumea era darnică, veneau sume de euro fără să le mai țină socoteala. Așa noroc mai rar. Cum făcea, cum desfăcea, el bine știa, numai că „urciorul nu merge de multe ori la apă”, se mai și sparge, uneori. Promisiunile trebuiau duse la îndeplinire, așa că, la

un moment dat ajunse scadența, funia la par, cum se zice și dumnealui, norocosul, nu mai știa pe unde să-și scoată cămașa. Noroc de funcția pe care o dobândise în partid că a scăpat fără condamnare și a trebuit să plece acolo de unde a venit, zicând spășit: Scumpă sapă ruginită / Ești uitată, părăsită, / În genunchi mă-ntorc la tine.../ Alt noroc știi că nu-mi vine! //

Părinții, la întoarcere, după cele povestite de el și de norocul peste care a dat pe unde a fost încadrat, i-au spus:

Când prinzi norocul de picior
Să fii atent în viitor,
De nu lucrezi cinstit, curat,
Ajungi de unde ai plecat!

Solist aflat în „Al nouălea cer”

Interpreții, artiștii, în general, țin nespus de mult, după cum este și firesc, la aplauze, la bisări, vor să se discute multă vreme despre ei, să fie permanent în centrul atenției. Un exemplu elocvent este acesta: solistul de muzică populară, Petrișor și nevasta lui, Petruța, s-au culcat. A fost o zi încărcată, două concerte în localități îndepărtate, masă la restaurant, discuții furtunoase, aprinse și contracte noi pentru perioada următoare. Amintiri, impresii de peste zi, laude și mai ales felicitări. Amândoi erau soliști de mai

multă vreme. La un moment dat, cum somnul nu s-a apropiat de el, Petrișor îi zice nevestei sale dragi, Petruța:

- Ai văzut, scumpă nevestă, ce succes am avut eu azi? Ropote de aplauze pe tot parcursul cântecului! Niciodată nu m-am simțit atât de aplaudat! Nu știu cu ce-am fost mai bun astăzi, probabil că versurile au făcut toți banii. Unii băteau din palme, chiar dacă nu terminasem cântecul, fluierau în sens admirativ. Ce mai! A fost o nebunie!

- Ți-a plăcut, iubitele, nu-i așa? A fost ziua ta norocoasă, de succes. Mă bucur pentru tine, că te-ai simțit bine, așa ca în al nouălea cer, cum se spune în popor, dar și pe la noi, doar și noi facem parte din popor, nu-i așa?.

- Cum să nu-mi placă? Să mă biseze de atâtea ori? Aproape că nu mai aveam glas, eram terminat, iar spectatorii, înnebuniți! N-am întâlnit nicăieri un așa public, mă aplaudau ridicându-se în picioare! La ambele concerte, iar la un moment dat erau aproape toți în picioare. Parcă eram, deja, o vedetă. Simțeam că de la o vreme îmi tremura glasul de emoție. Nu știu dacă era și televiziunea în sală. Persoane cu camere de luat vederi, dar și de luat sunete, erau mai multe. Aș vrea să păstrez înregistrarea, ca o mărturie a succesului meu, rar întâlnit, poate unic în viața mea de artist amator. Poate că de acum voi deveni profesionist.

- Așa-i, Petrișor, dragul meu bărbățel, dar nu știu ce succes ai fi avut, dacă nu era un scenariu nemiintâlnit până acum pe scenele noastre muzicale.

- Ce scenariu? N-a fost nimic, draga mea. Doar am văzut: publicul în picioare bătând frenetic din palme,

strigau: „bis!”, fluierau, strigau, așa precum la un meci de fotbal. A fost o nebunie. Eu nu am întâlnit așa ceva până acum.

- Într-adevăr, a fost o nebunie, cum n-o să se mai întâmple de acum înainte. Îți promit.

- Nu înțeleg. Ce-mi promiți? Nu mai înțeleg nimic!

- Dragă bărbate, fii atent ce-ți spus: regizorul, fără știrea ta, bineînțeles, m-a sfătuit, mi-a recomandat să dansez striptis în spatele tău, pe toată durata cântecului, mă rog, a cântecelor! Trebuia să te lanseze și pe tine într-un fel. Și te-ai lansat cu ajutorul meu. Știi cum e: „Femeia te ridică, femeia te coboară”! Eu te ridic mereu. Sau, mai este o vorbă: „în spatele unui bărbat valoros, puternic, este o femeie și mai puternică”! Tot femeia...

Dimineața, pe creierul odihnit, lui Petrișor îi reveni cuvintele unui dirijor cunoscut, spuse cu mulți ani în urmă către unul care era dornic de afirmare:

Capul, sigur, nu te doare,
Ești pe drum de promovare,
De ai soață tinerică,
Frumușică... ușurică!

A meditat asupra acestor versuri, asupra acestui catren, zicându-și, în sinea lui, că este un om privilegiat, meseria aleasă îi aduce noroc, așadar: pot să stau pe pace, condițiile sunt îndeplinite, anume că, nu voi mai avea probleme cu promovarea în viitor, am soție tinerică, dar și

ușurică, slăbuță, prea ușurică, pot zice, o ridic ușor în brațe de câte ori vreau eu și este acasă, lângă mine.

Cum au decurs următoarele spectacole nu am aflat, dacă am noutăți vă voi înștiința cu siguranță. Știu, acum, un catren despre soliști, anume că muzica le poartă noroc:

SOȚI MUZICIENI

Cu muzica au casă bună,
Se înțeleg lăutărește:
Căci el îi cântă ei în strună,
Iar ea, cât poate îl strunește!

Premiul III

Calotă Rodica

Tg. Jiu

Timiditatea

Timid înseamnă exploatabil, îi explica tânăra soție, când el întârzia la serviciu și erau atâtea urgențe acasă: pedichiura pisicului Minou, meditațiile și consultațiile papagalului Bijou, antrenamentele hamsterului Pierre, la roata norocului...

–Știu, draga mea, răspundea el, dar ce alternative avem? Dacă spui de trei ori „nu” șefului, poți să-ți iei adio de la serviciu. Și, apoi, de unde bani pentru cheltuielile, mă rog, investițiile într-un viitor conjugal?

–Mai bine să zici tot timpul „da”, nu-i așa?

–Eu nu zic nimic, știi că sunt mai timid, tac și fac.

–Bine, zise consoarta, dacă supa reîncălzită nu mai are gust, nu zici nimic, înghiți și taci, ca la serviciu.

În sinea ei, Clotilda considera că făcuse o alegere destul de inspirată. Ea îl ceruse în căsătorie când îi ieșise testul de sarcină pozitiv și nu prea știa nici ea cine e tatăl copilului.

Știa că „ursulețul” Bubu, Juju, Pupu, Lulu, folosea toate aceste apelative ca pe niște brelocuri onomasiologice, după cum îi veneau pe limbă, nu va spune, în ruptul capului, „nu”,

pentru că n-ar fi îndrăznit. Așa cum n-ar fi îndrăznit să pretindă vre zestre, oricât de precară sau reciclată ar fi fost. Nici ei n-ar fi îndrăznit să-i ceară să meargă la serviciu, să poată achita datoriile, nici casnică fiind, ca acum, să îi pregătească micul dejun, ori să spele, calce, să dea cu aspiratorul, nu, erau treburi bărbătești, ei îi erau suficiente grijile intra- și extradiegetice, etice și est-etice ale menajului, pardon, menajeriei...

Nici când au venit toate surorile ei, să-și facă implanturi, pe cheltuiala lui, nu a zis nimic, i-au golit frigiderul, conturile, i-au purtat și tricourile, i-au folosit și aparatul de ras, le-a mai dus și prin cluburi, noaptea, să-și găsească și ele câte un Lulu, Tutu, Zuzu...că doar n-or să-și plătească singure mâncarea, facturile și distracțiile.

–Dudu, du-te și vezi cine sună așa insistent la ușă, că eu tocmai i-am pus blănița lui Tutu pe bigudiuri și trebuie să-l supraveghez, să nu fie stresat mititelul...

–De ce taci? Ce-i cu hârtia aia, de te uși cu atâta smerenie la ea? Mai ai puțin și te închini! Ia s-o citesc și eu, poate mă ajută să înțeleg starea inspirațională pe care ți-a produs-o.

–Ce-i cu gogomănia asta, Bubu, eu de ce nu știu nimic despre acțiunea de intentare a divorțului? Cine e Nemaipomenita, Nemaivăzuta și Nemaiauzita care își permite să creadă că e mai norocoasă și mai năstrușnică, mai năbădăioasă și mai aspersivă, asta...asertivă (că am învățat la cursurile de dezvoltare personală) ca mine?!

–E sora procurorului general al parchetului. O cheamă Lili, sau Zizi, nu mai știu, că nu am întrebat-o. Mi-a făcut avansuri și...

–Și tu cum nu știi să refuzi, că nu ești asertiv, ai acceptat să-ți ruinezi căsnicia, pentru o podoabă ca Lili... Marlene sau Zizi... Lambrino, că nu știu alte celebre nimfomane, care dărâmă instituția conjugală. La ele, căsnicia e așa, un moft

și... căsătoria, de unică folosință. Măcar să fie reciclabilă, ca a unor vedete care, după ce strică tot, repară ce se mai poate: mai dau cu glet peste vânătăi, cu un ruj intens peste buzele veștede, de la câte și-au strigat, cu un gigolo peste onomastica ei, cu o cocotă peste onomastica lui... Ce noroc pe surorile astea de procurori! Furat de la nevestele altora. Doar pentru că escrocații nu le refuză. Cum să desfaci din balamale așa o bijuterie de căsnicie și să o arunci la gunoi, că așa dorește sora unui pârlit de procuror? Mă rog, pârlit doar dacă și când hotărăște să fie timid! De ce nu i-ai spus cât de căsătorit, cât de familist ești? Că nu ești împrumutabil, permutabil și ramplasabil, adică înlocuibil, că poate nu ești la curent cu franțuzismele sau englezismele... De ce, mon amour, Nunu? De ce, Tutu?

–N-am putut, Clo-Clo, știi doar cât îs de timid!

–Ce noroc pe timiziiăștia! L-au prins pe Dumnezeu de-un picior. Ce zic eu de-un picior, de toate picioarele, că e ca un miriapod, norocul lor: Nu fac nimic și li se întâmplă lucruri fantastice, la care alții râvnesc de-o viață. Și pe degeaba!

Mâna fetei

Tatăl fetei era foarte arogant, suspicios și greu de convins că viitorul ginere îl va putea egala, în capabilități – că așa se spune acum la dotă –, nici măcar în burtabilități, că avea și burtă, dacă ar îndrăzni cumva să-i ceară mâna fetei. De aceea nici nu a avut pețitori pentru comoara lui, Sînzi, prescurtare de la Sînziana. Dar în scârțabilități, da: i-a spus pe șleau, socrului, că el e sătul de mofturile „socriei”, mai ales că el nu vrea nici zestre, ca să aibă o casă ticsită de

farduri, lenjerie de damă și tacâmuri, nici mâna fetei, că e forma(ta)tă pe coduri PIN, ar prefera picioarele, cu ele nu poate să tasteze așa de repede. Deși avea și aici niște obiecții: unde va ține camionul de pantofi și cine le va pune flecuri?

–Dar inima fetei nu contează? întrebuse, sictirit, la un moment dat,viitorul socru.

–Deocamdată, funcționează a mea. Când o fi nevoie de transplant, atunci, da, contează orice organ de schimb: ficat, rinichi, plămâni, ochi, urechi, limbă, dinți, păr, primesc orice, la nevoie.

–Ce șacal! Cu un traficant de organe vrea fiica mea să se căpătuiască? Halal noroc pe capul nostru!

–Da, dacă nu cumva dorești dumneata să te căsătorești cu mine, mie mi-e totuna. Am mai fost într-o relație cu un bărbat și s-a declarat satisfăcut, eu nu eram și am divorțat, mă agasa și îmi cam forța mâna, să-l masez, să-l machiez, să-l demachiez, să-l coafez, să-l îmbăiez...nu-mi lăsa răgaz să îmi refac și eu „banca de iubire”.

–Ce ”bancă de iubire”, că ai numai apucături barbare?

–Mă suprasolicita și neglija mereu nevoile mele.

–Și cam ce nevoi are un canibal?

–Ca toată lumea: să fiu iubit, nu folosit; încurajat, nu persiflat; evidențiat, nu blamat; hrănit spiritual și intelectual, nu doar pe conducta care pleacă din gură și se termină în anus. Să mă mângâie pe hipotalamus, să-mi răsfețe glanda pituitară, să-mi descurce telomerii și telomerele!

–Să te mângâie pe...ce-ai zis? Păi, ca să primești, trebuie, mai întâi, să dăruiești! Ce oferi la schimb, dacă tot ești alcătuit atât de savant, de analitic, de paranoic, de parabolic, să nu zic diabolic, deja mă ia cu amețeli...cât de pretențios poți fi, un tiran, ce mai!

–La ce v-ați fi așteptat, după investiția de trei milioane de euro care s-a făcut în mine? Să fiu mulțumit cu firimituri din bunăstarea altora, cu deșeuri ca dumneata și ca alții care îți seamănă: atât de îngălați și de suficienți, că sunt în stare să celebreze orice consideră ei important: trei luni de la achiziționarea unui aparat de tușit artificial, trei săptămâni de la ultimul tatuaj, trei zile de la prima și poate și ultima menstră, trei ore de la implantul mamar, trei minute de la ultima acuplare, cu sau fără graviditate, trei secunde de la plombarea unei carii, capabili să ridice un monument unde au tras, prima oară, un pâț! Numai motive de divertisment, de parcă ar fi eroi, nu victime, cantautori ai pierderii timpului!

–Nu ți-ar fi rușine, mafiotule, să apari din nu știu ce eroare de proiectare a unor părinți debili mintal, să ne dai nouă lecții! Ia stai că-ți dau eu câteva bețe pe spinare, afurisitule! Ți-ai găsit-o cu mine! Ia de-aici, fir-ai al dracu' de boschetar cu damfuri de vedetă galactică!

–Ce faci, tată? întrebă, dezabuzată, Sînzi. Ai stricat robotul împrumutat de la Institut, ca să-ti facem o surpriză, eu și logodnicul meu, viitorul meu soț și viitorul tău ginere, indiferent că ne dai sau nu aprobare, nu mai suntem copii, să ne interzici ceea ce te deranjează pe tine. Nouă ne convine și suntem hotărâți să nu cedăm. Numai că acum o să fie dat afară, iar dumneata o să plătești paguba, că ai de unde...

–Nu plătesc nimic, nu aveți voi norocul ăsta! Ba... o să plătesc, mai bine mă însuram cu robotul, dar, ia ajutați-mă să-l adun, cât de cât, de pe jos! Ia te uită la mărșica asta, o fi hipofiza de care vorbea damblagiul mecanic, adineauri? Ce piesă reușită! Aproape perfectă!

Auuuu! Din ce naiba i-ați făcut picioarele, că m-a cocoșat ăsta căzut de pe masă. Câtă nedreptate: ceri o mână de ajutor, și ți se dă un picior... în partea dorsală!

Mențiune

Lucian Domșa
Aiud

Când prinzi norocul de picior (text 1)

Mielul se perpelea încet, deasupra jarului, în proțapul rotit încet de Vasilică, ciobanul de la stâna de pe dealul cel mare. În spatele lui, ajutorul de cioban, Aurel, mesteca vârtos în ceaunul cu mămăligă. Lângă cei doi, Ilarion, pădurarul a destupat zgomotos plosca, lăsând mirosul greu și tare al țuicii de prune să se răspândească-n aer, lângă cel de friptură. Câțiva nori îndrăzneți s-au așezat dinaintea soarelui ce-și făcea somnul de amiază.

- Să sloboade ploaia?, a rupt Aurel tăcerea.

Vasilică a privit în sus și a clătinat din cap. Ilarion a turnat din ploscă în trei pahare de plastic. A ridicat unul din ele și i-a privit pe ceilalți doi.

- No, Doamn-ajută! a zis el, dând pe gât licoarea. Haidaț' și voi, i-a îmbiat, strâmbându-se de la tăria țuicii. S-a cotrobăit în buzunarul de la piept al vestonului și a scos un pachet de țigări. I l-a întins lui Vasilică, care a scos o țigară și a vârt-

o-n gură. N-am mai mâncat miel de la Paște, a continuat Ilarion, suflând zgomotos fumul.

Dinspre pădurea din față s-a auzit zgomot de mașină care urca cu greu. Dintre brazii înalți a apărut silueta unei mașini de teren închisă la culoare.

- Vine Șefu', a declarat ciobanul, dând pe gât conținutul paharului.

Aurel s-a ridicat instinctiv în picioare, luând poziția de drepti. L-a privit pe cioban.

- O să vadă Șefu' proțapu'. Ce-i zicem?

Celălalt s-a scărpinat în cap, privind mașina care se apropia.

- Păi i-om zice că o căs't un miel într-o cioată de brad. L-or împins oile.

Jeep-ul a ajuns lângă ei, într-un nor de praf. Șefu' a coborât anevoios din el, scărpinându-și burta imensă. Și-a rotit ochii împrejur, privind-i pe cei trei.

- Să trăiț'!, a strigat ajutorul de cioban.

Fără să răspundă la salut, bărbatul a arătat cu degetul spre mielul ce se prăjea deasupra jarului.

- Ce-i asta?

Vasilică a lăsat din mâini făcălețul cu care mesteca-n ceaur și a coborât privirea-n pământ.

- Facem și noi un grătar, Șefu', ca tot omu'.

Ilarion, pădurarul, ținând plosca în mână, s-a-ntors într-o parte ca să-și umple paharul. Doar Aurel stătea nemișcat, în picioare, lângă foc, tremurând ușor.

- Bă!, a tunat Șefu', cu o furie care i se citea în ochi. De ce aț' tăiat mielu' fără să-mi cereț' voie?

Pădurarul a dat pe gât paharul plin și a scrâșnit din dinți.

Ciobanul și-a ridicat privirea.

- Păi să vedeț, Șefu, a-ndrăznit el, mielu' ăsta o căz...

- O căzut în gura lupului!, a trimfat Ilarion, sughițând.

Ciobanul l-a privit uluit.

Șefu' a făcut ochii mari.

- Care lup, bă? De câțiva ani, p-acilea n-or mai fost văzuți lupi. Voi vă bateți joc de mine, a mârâit el, privindu-i pe toți trei. A început să se plimbe în jurul lor cu pași rari și egali.

- Nu, Șefu', a bâiguț Vasilică, aruncându-i priviri disperate lui Ilarion care rânjea.

- Bă! Vă ia mama dracu' pe toți! În fiecare săptămână îmi dispare un miel! Acum înțeleg io, a zis Șefu', arătând amenințător cu degetul. Vă dau afară! O să-mi găsesc alți ciobani!

- L-or mâncat lupii, Șefu'! L-am găș't sfârtecat, a insistat pădurarul.

- Lupii... , a continuat gânditor Șefu'.

- Da!, au strigat toți trei în cor.

- Sfârtecat...

-Da!

- Să văd blana sfârtecată! Vreau s-o văd! Unde-i?

2

Ciobanul s-a uitat deznădăjduit spre Aurel, care ținea ochii-n pământ. S-a îndreptat spre colibă, trecând pe lângă Ilarion care mai lua câte o dușcă direct din ploscă. S-a întors cu o blană de oaie veche și roasă. O foloseau când era frig tare, ca să-și învelească picioarele.

În acest timp, Șefu' s-a aplecat deasupra mielului de pe proțap și a rupt o bucată dintr-o pulpă. A ridicat-o și a dus-o la gură, mușcând cu poftă din ea. A mestecat încântat și a plescăit satisfăcut, după care a mai luat o mușcătură.

- E bună!, a zis, molfăind cu gura plină.

Imediat ce a terminat, a rupt întreaga pulpă, spre stupefacția lui Ilarion, pădurarul. S-a șters la gură de unsoare cu dosul palmei și a privit către Aurel:

- Ia pune-mi oțârucă de mămăligă-ntr-un blid și adă-mi ceva pe care să șed.

S-a întors spre cioban, care aștepta cuminte cu blana de oaie în mână. I-a smuls-o și a întins-o cu ambele mâini, răsucind-o pe o parte și pe cealaltă.

- Tu vrei să mă prostești? Ce-i asta? Mușcătură de lup? Blană sfârtecată?

- Da, Șefu'!, a bâiguit Vasilică.

- Îs mulți lupi prin păduri, p-acilea, a continuat Ilarion, cu vocea împleticită.

- Bine, a decretat Șefu'. Or fi lupi, dacă ziceți voi. A arătat cu degetul spre pădurar. Dacă în trei zile nu-mi aduci lupu' împușcat, te dau afară de la Ocolu' Silvic! Îți poți lua adio de la pădure!

Ilarion a înlemnit. A cerut ajutor din priviri la ceilalți doi care-și făceau de lucru pe lângă foc. Ciobanul s-a apropiat de el și i-a șoptit:

- Ai văzut dacă nu ți-ai ținut gura? Ai încurcat-o! De un'e scoți tu un lup?

Pădurarul a bombănit și s-a așezat pe o buturugă, în apropierea focului, prinzându-și capul în palme.

Spre stupoarea celorlalți, Șefu' a dat gata întreaga pulpă de miel plus o dărăbă de mămăligă. S-a ridicat anevoie și s-a apropiat de focul care mocnea. A mai rupt o ciozvârtă dintr-o altă pulpă și a rânjit.

- Tare bun mielu' ăsta fript! De mult n-am mai mâncat așa bunătate! Haidaț' și voi de mâncați, i-a îmbiat el pe cei trei, continuând să mestece. Să-mi puneți' la pachet o pulpă întreagă, s-o duc cu mine. Și o bucată mare de urdă, să facă muierea mea scoverzi.

- Da, Șefu'!, i-a răspuns ajutorul de cioban, sărind de la locul lui.

- Pfu!, a exclamat ciobanul după ce jeep-ul Șefului s-a ndepărtat, lăsând în urma lui un nor de praf. Lângă el, Ilarion stătea cu ochii-n pământ, iar Aurel răscolea jarul cu

un băț. No haidăț' să mâncăm ce-o mai rămas, că doară n-om da carnea la câini.

S-a apropiat de pădurar și a luat plosca, vrând să-și toarne în pahar. A înclinat-o și spre surprinderea lui, nu a mai curs nicio picătură.

- Ai beut tăt?, l-a-ntrebat el pe pădurar. Acesta și-a ridicat privirea și a bolborosit:

- Am acas' o blană veche, de lup, de la moșu', de când o fo' pădurar. Tră' s-o aduc, s-o vadă Șefu'. A vrut să se ridice, însă s-a clătinat și a căzut cât era el de lung pe țolul întins lângă focul care se stingea.

Șefu' a oprit motorul jeep-ului și a coborât, trântind portiera. Și-a rotit ochii împrejur și a zâmbit.

- Băi ce bine miroase a brad!, a exclamat, trăgând adânc aer în piept. Pe culmea din față se întrezăreau siluetele oilor care coborau spre stână. Soarele se pregătea să asfințească după coama dealului.

Din spatele colibei s-a auzit un lătrat, iar după câteva clipe și-a făcut apariția Ilarion, păduarul, urmat de Vasilică, ciobanul.

- Să traiț' Șefu'!, a zis cel de-al doilea.

- Hai, lasă, lasă, a dat din mână Șefu' plictisit. S-a așezat pe un buștean și l-a privit în ochi pe pădurar. Ia zi-mi, aț' pușcat lupu'?

- Ba bine că nu!, a exclamat Ilarion, parcă abia așteptând să fie întrebat. Două gloanțe am băgat în el!

Vasilică și-a privit uluit prietenul. I-a făcut semn discret, cu mâinile, însă pădurarul nu l-a văzut.

- Unde-i lupu'?, a-ntrebat nerăbdător Șefu'.

- Io-te colo, sub bradul ăla, a răspuns nerăbdător Ilarion. L-am pus într-o groapă și l-am coperit cu crengi, să nu miroase.

- Vreau să-l văd.

- Da, Șefu'!

S-au îndreptat toți trei spre marginea pădurii. Ilarion pășea țațoș înainte, iar în spatele lui Șefu', urmat de cioban. Când au ajuns la locul cu pricina, pădurarul s-a oprit și a arătat cu degetul spre o moviliță acoperită cu crengi de brad.

- Aici e!

Șefu' s-a oprit gâfâind și s-a sprijinit cu spatele de un trunchi de copac. Ilarion s-a apucat să înlătore crengile, fluierând vesel. Vasilică îl privea mirat, fără să scoată niciun cuvânt. După câteva minute, pădurarul a arătat cu mâna:

- Ia uite, Șefu'!

Pe fundul gropii, într-adevăr zăcea un lup. Șefu' l-a privit îndelung apoi a dat din cap.

- Bravo bă pădurare! Ai făcut treabă bună! Așa te vreau! În aceeași seară, dinaintea focului la care se perpelea un berbecuț la proțap, ciobanul ros de curiozitate l-a întrebat pe padurar:

- Da' cum ai împușcat lupu'?

Ilarion amețit bine a ridicat mâinile și a clătinat din cap. Și-a turnat vin în ulcică și a sorbit.

- Nu era lup, a sughițat. Și-a aprins o țigară. O fo' câinele lu' Unchiu' Ilie. Era un ogar bătrân și abia mai putea să umble. Am fost norocos că o murit chiar ieri.

- Pfuuu, a exclamat Vasilică, lovindu-se cu palma peste frunte. Asta da noroc! Și cum l-ai făcut lup?

- Păi l-am îmbrăcat cu blana de lup și am cusut-o pe margini. Dup-aia l-am cărat aici, în pădure și am săpat groapa. A rânjit și a tras din țigară.

- Ai prins norocu' de picior!, a izbucnit în râs Aurel, învârtind de zor proțapul.

Când prinzi norocul de picior (text 2)

De felul meu sunt un bărbat blajin și liniștit. Se întâmplă rar să-mi ies din fire, însă când o fac, mă leg de orice, mă ambalez și spun vrute și nevrute. Bineînțeles că-i enervez și pe cei din jurul meu, în special pe nevastă-mea.

Iarna trecută am iscat un tărăboi pentru un nasture cusut invers la o cămașă mai veche la care țineam mult, cu toate că ea a vrut de ceva timp să o ducă la tomberonul cu vechituri. Nevastă-mea e un caracter puternic și are o guriță... mamă, mamă!

În ziua aia am coborât sfinții din cer și câte nu ne-am zis unul altuia până în momentul în care am scăpat o vorbă grea. Ce-i drept, cu o oră înainte m-am cinstit cu o țuiculiță de casă, bună de mama focului, care mi-a dat curaj. Probabil că am consumat cam două-trei pahare din licoare, pentru că i-am zis răspicat să plece din casă.

Iubita mea soțioară nu s-a speriat, n-a leșinat și nici nu m-a implorat, căzându-mi la picioare. Dimpotrivă, mi-a răspuns, neînduplecată și extrem de calmă:

- Să știi că-mi convine că m-ai scos afară. Mi-a zâmbit așa cum numai ea știa s-o facă, într-un fel ironic și a continuat: doar că nu voi pleca eu, ci vei pleca tu. Casa e proprietatea mea!

S-a proșăpăit dinaintea ușii de la cameră și mi-a arătat ceasul de pe perete.

- Ai la dispoziție șaiszeci de minute să-ți iei ce ai nevoie.

După care mi-a întors spatele și a plecat în bucătărie. A revenit peste treizeci de minute și mi-a arătat ceasul, spunându-mi că mi-a expirat jumătate din timp. Abia atunci am realizat că a vorbit serios. Cu un zâmbet chinuit pe față, am încercat să-i explic că de fapt am băut puțin mai mult și

că între timp m-am trezit din amețeală, însă ea nu m-a ascultat și s-a întors la treaba ei.

După patruzeci și cinci de minute, înfofolit bine, am trecut de colțul străzii, cu valiza în mână, gândindu-mă încotro s-o iau. Începeau să mă năpădească regretele. Locuiam într-o casă modestă, moștenită de consoarta mea de la o mătușă de-a ei care nu a avut urmași. Să părăsești o femeie ca soția mea însemna o pată atât pe conștiința, cât și pe onoarea mea de bărbat. Prin urmare, m-am hotărât să mă întorc, fără să mai pierd timpul. Era iarnă, frig și începea să se întunece. Aveam niște bănuți economisiți FSN (fără știrea nevestei) și m-aș fi putut duce la hotelul din centrul orașului, însă nu se cădea să fiu văzut acolo de unul singur. Așadar, am făcut cale întoarsă și m-am înființat dinaintea ușii. Am ciocănit puternic, până când iubita mea soțioară a deschis fereastra și și-a scos capul afară.

- Cine-i?, a-ntrebat ea.

- Eu, iubirea vieții mele, i-am răspuns afișând pe față un zâmbet larg. Soțul tău iubit!

- Care soț? Nu am niciunul. Sunt o femeie singură și independentă. Vezi-ți de drum, străinule!

A închis fereastra, fără să ia în seamă rugămintele, implorările și amenințările mele.

În următoarele două săptămâni am locuit la sora mea mai mică, într-un sat aflat la câțiva kilometri de oraș. Am învățat cum e să te trezești cu noaptea-n cap, să crapi lemne cu toporul, să cureți zăpada cu lopata și să nu poți dormi din cauza orăcăielilor celor doi gemeni de un an. În tot acest timp i-am trimis nenumărate mesaje iubitei mele soții și am sunat-o, însă ea n-a catadicsit să-mi răspundă.

În sfârșit, într-o seară friguroasă, sora mea mi-a arătat o scrisoare sosită în aceeași zi. Am privit hârtia și am recunoscut scrisul caligrafic al soției mele. Am devorat

misiva cu ochii ieșiți din orbite și cu inima bătându-mi nebunește:

„Am convingerea fermă că activitatea ta din afara casei conjugale (cea în care ai locuit alături de mine) e mai mult o distracție decât o muncă. Prin urmare m-am decis să te chem înapoi doar dacă vei îndeplini următoarele condiții:

- 1. Vei renunța de tot la băutură.*
- 2. Vei merge de fiecare dată la cumpărături alături de mine.*
- 3. În magazin nu te vei mai îndepărta de mine și nu vei mai alerga direct la raftul cu băuturi.*
- 4. Nu vei mai purta fâșul cel larg cu buzunare în interior ca să poți să ascunzi în el dozele cu bere.*
- 5. Vei da cu aspiratorul și vei șterge de praf în fiecare zi de sâmbătă fără să te mai rog eu s-o faci.*
- 6. Vei spăla vasele în fiecare seară.*
- 7. Vei scoate pubela de gunoi dinaintea casei în fiecare dimineață de marți.*

Semnătura.”.

M-am revoltat la început. Apoi am căzut pe gânduri și am chibzuit adânc. Femeile sunt niște ființe extrem de sensibile, precum termometrele. Am ajuns să trăim vremuri în care, pentru orice fleac, se pretinde semnătură. Trebuia să accept fără să comentez. Nu mai puteam să stau pe capul surorii mele mai mici. I-am trimis un mesaj soției în care i-am scris că sunt de acord cu toate condițiile impuse de ea. În gând mi-am zis că pe parcurs cu siguranță voi găsi o modalitate prin care să fac pierdut acest angajament.

Așadar am semnat și am trimis înapoi scrisoarea. După câteva zile am fost (re)primit în domiciliul conjugal, serbându-ne pentru a doua oară căsătoria. Iubita mea soțioară îmi amintea de fiecare dată să nu uit cât de norocos sunt că o am pe ea și că am prins din nou norocul de picior.

Cea de a doua căsnicie cu aceeași soție nu a semănat deloc cu prima. A fost mult mai dificilă. Mi-era greu să execut condițiile din angajament. Într-o zi măturam în curte frunzele căzute, iar din curtea de alături, vecinul a început să râdă, arătându-mă cu degetul. Mi-a zis c-am devenit un bărbat măritat și că își explică de ce nu mai merg sâmbăta cu băieții la meci și dup-aia la bere.

- Ești mai harnic decât nevastă-mea!, mi-a strigat el de dincolo de gard. Și-a destupat o bere și a ridicat-o, strigându-mi noroc. M-am făcut că nu-l aud și am intrat grăbit în casă.

Au fost zile în care am încercat să mă eschivez de la responsabilități, însă iubita mea soțioară nu a vrut nicidecum să se dea bătută.

- Vom respecta angajamentul literă cu literă, mi-a zis ea. Până când moartea ne va despărți! Altminteri te poți duce să locuiești la sora ta.

Degeaba îi spuneam că nu mai pot, că doresc un respiro sau măcar un mic concediu, era de neînduplecat. Am ajuns până să-i spun că voi muri de epuizare de la prea multă muncă și va rămâne văduvă, însă nu am reușit s-o sensibilizez.

Într-o seară, după o cină copioasă, m-a rugat să spăl vasele. Probabil că intenționat am pus pe marginea chiuvetei castronul de porțelan pentru supă și „din greșeală” l-am atins cu mâna atât cât să cadă pe gresia din bucătărie și să se spargă.

- Nepriceputule!, s-a năpustit ea la mine. Era castronul de la mămica! Nu ești bun de nimic! Strici pe tot ce pui mâna! S-a prăbușit pe un scaun. Cine m-a pus să mă mărit cu un tolmăc ca tine?

Dintr-o dată am simțit cum creștea în mine o pace și o liniște cum n-am mai avut de multă vreme. Am privit-o în ochi și i-am zis pe un ton foarte calm:

- În acel angajament nu scria nimic de castronul pentru supă. M-am întors cu spatele și am ieșit pe verandă să fumez. Ziua următoare am văzut în dulap un nou castron pentru supă, asemănător cu primul. După o săptămână a avut aceeași soartă ca și celălalt. Atunci furia nevaste-mii a atins cote alarmante. Într-un târziu s-a liniștit și mi-a spus că din acea seară nu voi mai spăla vasele.

Am răsuflat ușurat. Am scăpat de o obligație. Mai aveam încă șase. Obligația numărul 6 s-a revocat destul de repede. După ce dădeam cu aspiratorul și ștergeam praful, așezam obiectele aiurea și întorceam covoarele invers. S-a iscat din nou un scandal și și nu m-am lăsat până n-am făcut-o să-mi zică că se va ocupa ea de atunci încolo.

Cel mai greu a fost cu primele trei obligații, dar am reușit să le rezolv. Mergeam cu ea la cumpărături, iar la raionul de mâncare citeam cu voce tare etichetele de pe produsele alimentare, zicând că au prea multe chimicale. De rușinea celor din magazin, mi-a zis să o aștept afară, în mașină, astfel că am putut să trec repede pe la raftul cu băuturi și să înhaț două beri.

Ultima obligație a fost cea mai ușoară. Într-o seară am scos dinaintea casei pubela de gunoi, lăsând-o deschisă intenționat. Deasupra gunoiului am așezat resturile de la cină. Mai mult ca sigur că mirosul a atras câțiva câini vagabonzi din cartier, care au venit și au cotrobăit, reușind să o răstoarne și să-i golească conținutul.

Dimineața a urmat un scandal monstru, cu consoarta mea care a ieșit din curte, grăbindu-se să nu întârzie la servicii. Când a văzut gunoiul întins pe trotuar, a început să țipe și să arate cu degetul spre mine, spre stupoarea vecinilor uluiți. S-a întors în casă și a revenit în scurt timp ținând în mână hârtia cu angajamentele.

- Poftim!, a strigat ea, rupând hârtia. Ești mulțumit acum?

Am zâmbit și am oftat ușurat. În sfârșit, mi-am recăpătat libertatea. Am privit-o adânc în ochi, șoptindu-i:
- Acum chiar am prins norocul de picior!

Umor în volum

Premiul I

Ion Tiță- Călin Constanța pt. vol. „Țară avem, doar popor ne mai trebui!”

Premiul II

Nicolae Bunduri Brașov pt. vol. „Asul din mânecă”

Premiul III

Grigore Cotul Bistrița pt. vol. „Dureri de cot”

Mențiune

David Valentin pt. vol. „Fabule trimorale”

**Juriul celei de a X IV-a ediții a Festivalului
Internațional de Alb-Umor a fost format din:**

GEORGE CORBU

MIHAI HAIVAS

LUCIAN PERȚA

DOREL LAZĂR (secretar)